

Биография на Mario Sepi

От профсъюзна дейност към ангажимент в полза на европейския социален модел

Корените на европейското призвание: „млади европейски федералисти“ ...

Свързах живота си с историята на Комитета в края на 60-те години, когато се запознах с всички европейски теми, като проявих особен интерес към въпроса за „социална Европа“ благодарение на придобития опит в Движението на европейските федералисти и по-точно в Движението на младите европейски федералисти, в което бях секретар на римската секция.

От 1966 г. като научен работник към Института за международни отношения, се занимавах със социалната и профсъюзна политика в Европа и по този начин, от 1969 до 1974 г. имах възможността да се запозная с дейността на Комитета и да работя съвместно с неговите членове в качеството на експерт по отношенията със средиземноморските страни.

Случи се така, че първата задача, която ми беше възложена в този институт, чиито председател беше Altiero Spinelli, бе да напиша статия за ролята на Европейския икономически и социален комитет.

През 70-те и 80-те години моята работа беше съсредоточена в профсъюзната дейност на Международната конфедерация на свободните профсъюзи (CISL), първо като експерт по международна политика, а след това като национален секретар на Италианската федерация по машиностроене и металургия (FIM), където отговарях за индустриалната и договорната политика.

През онези години вниманието ми беше насочено към важноста на авиационния и автомобилния сектор и бях сред онези, които спомогнаха през 1984 г. синдикатът да сключи споразумението с FIAT, което сложи край на продължителната криза, започнала вследствие на конфликтите през 1980 г.

Това споразумение даде възможност в предприятието да се завърнат работниците, останали без работа и да се постигне значителен успех в сферата на профсъюзните преговори в един период, когато работниците трябваше да водят упоритата борба, за да защитят своите права и да се изправят пред значителни социални промени, както в Италия, така и в Европа.

Една основна идея в профсъюзната дейност: социалното развитие

От тогава на всички длъжности, които заемах в профсъюза, се стремях да следвам един водещ принцип: ангажираност към конкретна идея за социално развитие.

Това е също една от причините за съществуването на Икономическия и социален комитет, на който, още със създаването му през 1958 г. с Римския договор, беше възложена основната отговорност за осъществяване на европейския социален модел.

Идеята за насърчаване на социалното развитие вдъхнови моята по-нататъшна дейност, включително и в областта на международното сътрудничество, когато, в началото на 90-те години, поех ръководството на Профсъюзния институт за сътрудничество в областта на развитието (ISCOS).

По време на мандата си се занимавах с различни проекти с развиващите се страни, като работех с институции за сътрудничество, както на национално, така и на европейско равнище, със стремежа в отношенията с трети страни да внуша идеята за съвместно развитие на гражданското общество на Севера и Юга.

Обучение, преквалификация за професионални дейности, насочени към самоутвърждаване, насърчаване на сътрудничеството между различните социални категории в отделните икономически отрасли, ангажираност за упражняване на профсъюзните свободи – това са предизвикателствата, към които бяха насочени моите усилия в полза на сътрудничеството с държави като Мозамбик, Мали, Чили и Бразилия.

По-специално, що се отнася до Бразилия, имах активна роля в сътрудничеството във водената от сегашния президент Lula борба срещу диктатурата чрез многобройни обучителни дейности в рамките на профсъюзната школа, създадена в Belo Horizonte, където се намираше заводът на FIAT.

Освен това винаги съм участвал в профсъюзни организации на европейско равнище, като например във FEM (Европейска федерация на металурзите), което ми даде възможност, от една страна да продължавам да прокарвам идеята за Европа, а от друга – да насърчавам участието на националните профсъюзи в европейското движение, като по този начин допринасях за преодоляване на разделенията и идеологическите бариери, за да се постигне единство в Европа.

В Икономическия и социален комитет...

През 1995 г. станях член на Комитета, а през 2002 г. бях избран за председател на Групата на работниците (II гр.).

В Комитета вложих голяма част от енергията си за задълбочено разглеждане на икономическите въпроси и на европейската икономическа и социална политика.

Сред най-важните становища, по които бях докладчик, бих искал да припомня становището по собствена инициатива през 2002 г. „Тенденции, структури и институционални механизми на международните капиталови пазари“.

В моите становища често разглеждах други теми, като например политиката на конкуренция, европейската индустриална политика и паричния съюз (участвах в проучвателната група, която изготви становището на Комитета относно ИПС и индустриалните отношения) и Лисабонската стратегия.

От тази година имам честта да увенча всички тези постижения, поемайки поста на председател на Комитета през следващите две години.

Вече описах кои ще бъдат приоритетите на моето председателство и, в заключение, бих искал да подчертая две ключови институционални цели, за които трябва да работим, за да дадем на Комитета една перспектива, наистина ориентирана към бъдещето: новата Лисабонска стратегия след 2010 г. и утвърждаването на новия Европейски договор, който гарантира повече права и по-голямо участие.

Надявам се, че поне отчасти изясних начина, по който моят опит е оформил проектите, които възнамерявам да развия по време на председателството за периода 2008–2010 г.

За да осъществя тези намерения, обаче, възнамерявам да се опра на опита на Комитета, като по този начин се стремя да обединя нашите два пътя, за да предоставяме стимули, иновативни подходи и да изграждаме.

Сега, когато изоставям ролята на „част от цялото“, която изпълнявах по време на цялата си кариера в Комитета, и поемам обща отговорност, напълно осъзнавам трудността на този преход, но съм окуражен от добрите отношения, които установих с членовете на всички негови групи.

Европейски икономически и социален комитет

BG

QE-30-08-709-BG-C

За връзка с председателя Mario Sepi:

електронна поща: mario.sepi@eesc.europa.eu
Тел: +32 25469297
Факс: +32 25469752

Права и солидарност за направляване на глобализацията

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ MARIO SEPI 2008–2010

Послание на председателя Mario Sepi:

Права и солидарност за направляване на глобализацията

Солидарността като участие в общ проект...

Често понятието „солидарност“ се свежда до индивидуалната или колективна сфера на чувствата, но във всеки случай е свързана с желанието, индивидуалността и собствената воля.

Лозунгът на моето председателство „Права и солидарност за направляване на глобализацията“ свързвам с друго понятие за солидарност, което постепенно се утвърди в нашата европейска история. Става дума за една идея за солидарност, разбирана като взаимност и споделяне, грижа за другите и съвместно участие.

Това понятие отхвърля някои термини, навлезли в нашата лексика, като например разграничаването в сферата на международното сътрудничество между страните донори и развиващите се страни, но то се преоткрива и в духа на милосърдието или в „състрадателния консерватизъм“. Когато се говори за солидарност, не става въпрос някой да дава, а друг да получава, и още по-малко за състрадание и съчувствие; не означава че някой решава, а друг безучастно чака; солидарността е по-скоро съпричастност към хора в нееднакво положение в рамките на общ проект.

...изкристализирала в правото...

През вековете това понятие намери израз в държавни организации, в юридически придобивки, в позитивното право. Това доведе до промяна на спонтанното милосърдие на властимащите в права за онеправданите. Качественият скок през последните векове беше изкристализирането на понятието „солидарност“ в правото, в инструментите за преразпределение (данъчни системи, колективно договаряне, социална държава) в търсене на равенството, което в крайна сметка се материализира в европейския социален модел. Всъщност от една страна социалният модел е една от причините за съществуването на нашата цивилизация и от друга – онази притегателна сила, която дава възможност за развитие на нашата цивилизация.

...и инструмент за конкурентоспособност

Парадоксално е, че понятието „солидарност“ е не само качествен елемент, идея за обществото или система от ценности на нашата цивилизация: то е също така инструмент за конкурентоспособност в условията на предизвикателствата на глобализацията.

В този смисъл солидарността е в състояние да принуди икономическите структури да ускорят движението си към все по-качествено развитие, като повишават общото равнище на икономическите и социалните процеси, предлагайки стабилност на обществото и предотвратявайки социалните и екологичните бедствия, които биха могли да бъдат предизвикани от стремеж към конкурентоспособност, почиваща единствено върху овладяване на разходите и социалните конфликти.

Преследвайки солидарността, ние не се противопоставяме на глобализацията.

Глобализацията е продължаващ процес, докато солидарността е съвкупност от действия и цели, които позволяват да се извлече полза от този присъщ на икономическото и социалното развитие потенциал: напредъкът на цивилизацията и равенството за всички хора на планетата.

Председателят Mario Sepi: 2008–2010

Резюме на програмата

След първите петдесет години на Комитета...

Фактът, че началото на моето председателство съвпада с петдесетгодишния юбилей на Европейския икономически и социален комитет възлага на моя мандат двойна отговорност: да се изтъква историята на Комитета и в същото време да се гарантира, че ЕИСК гледа към бъдещето.

Освен това петдесетгодишнината на ЕИСК съвпада с Европейската година на межкултурния диалог.

В това отношение ЕИСК трябва да играе много важна роля – като глас на организациите на гражданското общество, той може да бъде разглеждан като микрокосмос и огледало на социалните и културните различия.

Той е институционален форум, на който различни заинтересовани страни от гражданското общество предлагат решения, изработени съвместно в рамките на тяхната консултативна функция за подпомагане на законодателните и изпълнителните институции на Европейския съюз.

Да погледнем ЕИСК в перспектива след 2008 г. означава да се ангажираме в развиването на голямия потенциал, който Комитетът има с оглед на:

- насърчаване на промяната на нашето общество,
- укрепване на защитата на европейския социален модел.

Оценяване на последиците от политиките върху нашите общества

Както е обобщено в лозунга на моето председателство, възнамерявам да насоча работата на Комитета към идеята за солидарност и права.

Въпреки че две години не са много, те са идеален период от време за утвърждаване на ангажименти в определени области и изграждане на визия, насочена към бъдещето и към по-голяма роля на Комитета в институционалната архитектура на Общността като цяло.

Една от големите цели, които трябва да преследваме, ако искаме позициите на Комитета да от-

разяват възгледите на обществото, следва да бъде насърчаване оценяването на истинското въздействие на европейските политики, когато те се прилагат към нашето общество.

В този контекст е необходимо да се предвиждат възможно най-бързо последиците от европейските решения.

Чрез своите членове и съответните организации Комитетът разполага с изключителна мрежа за конкретно оценяване на въздействието на директивите и последиците от европейските политики по места. Ние трябва да положим усилия в тази насока.

Само по този начин Комитетът ще може да изпълнява своята функция за подкрепа на европейските институции и техните решения, но и ще бъде в състояние да даде отговор на национално и организационно равнище на следния въпрос: какви са последиците от това решение за различните обществени групи? Какво е въздействието върху индустриалните отношения? Какви са последиците върху социалния и гражданския прогрес в отделните страни?

Три големи приоритета

Договорът от Лисабон съдържа редица членове, укрепващи демокрацията на участието.

На първо място Комитетът трябва да изследва начините, по които ефективно да се прилагат тези членове – от една страна, като засилва своята роля в консултативния процес и от друга, като използва изцяло правото за гражданска инициатива в законодателната област, и накрая като пренесе на практика във вторичното законодателство изискването за консултация и информиране на гражданското общество.

Дълбокото разделение, което нашето общество преживява и прекратяването, на което сме свидетели, на социалните пактове между предприятията, синдикатите и правителствата, изискват качествено подобряване на икономическите структури.

Ето защо вторият приоритет е Лисабонската стратегия.

Тази стратегия представлява основен проект: сътрудничеството с другите институции, за да се разглеждат теми като модернизацията, обществото на знанието, международната конкуренция, научните изследвания, правата на европейците – като граждани или работници – е ключов фактор за принос към обновяването на нашите общества.

Моментът е благоприятен за представяне на нови предложения на институциите, на държавите – членки, на социалните партньори и на другите организации, които са свързани с Комитета.

Целта на тези нови предложения трябва да е насочена преди всичко към обновяване на производствените структури на европейско общество. Това обаче не може да бъде направено без да се засили защитата и утвърждаването на правата и на условията за живот.

От това произтича третият приоритет: правата и европейският социален модел.

От борбата за влизане в сила на Хартата на основните права на Европейския съюз до борбата за гарантиране на нейното конкретно приложение на всички равнища.

Новият „социален пакт“, представен именно от Хартата на правата и от разпоредбите на Договора от Лисабон, трябва да стане конкретна политика. Актуализирането на социалния дневен ред е първата стъпка. Изясняването на правилата на трудовото право, определянето на връзката между европейските и националните мерки, в това число договорните, са част от тази нужда от социална яснота и са необходими, за да се даде отново правна и социална сигурност на европейските граждани.

Да се отправят силни послания: значението на комуникацията

Комитетът трябва да развива успоредно една ефикасна вътрешна и външна комуникационна стратегия: институционалната комуникация на един модерен икономически и социален комитет трябва да бъде навременна, ефективна и наситена с политическо съдържание.

Включването в актуалния политически дебат трябва да стане приоритет за Комитета.

Комуникацията трябва да се основава на обективни факти и да може да демонстрира, че Комитетът е в състояние да разглежда правилно и навременно въпросите, произтичащи от институционалния дебат.

В рамките на външната комуникация ще бъде необходимо да се предвиди стратегия, съгласувана с действията на другите европейски институции, за да се засили сътрудничеството с тях и влиянието на Комитета в рамките на неговите прерогативи.